

Arrest

nr. 207 198 van 25 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat B. LOOS *loco* advocaat K. VERSTREPEN, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 31 augustus 2015 en hebben op 3 september 2015 een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers op 15 december 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoekers werden elk afzonderlijk door het CGVS op 3 juli 2017 gehoord in het Arabisch.

1.3. Op 5 december 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van verzoekers een beslissing tot weigering van

de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing aangaande A.-N. I. M. A., eerste verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een sjiit van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Bagdad. U zou tot 2003 in Al Dora hebben gewoond. Uw vader zou directeur zijn geweest van het ministerie van Binnenlandse Zaken na de val van het regime in 2003. In die hoedanigheid zou uw vader sterk gevisieerd zijn geweest en zouden er verschillende moordpogingen op hem zijn geweest. Jullie verhuisden dan ook naar Karada. Ook uw broer H. zou om deze reden bedreigd zijn geweest. Uiteindelijk zou uw vader in 2007 op pensioen zijn gegaan en trok een paar maanden naar Erbil waar hij verbleef bij uw zussen in Erbil die allen met een Koerd zijn gehuwd. Bij zijn terugkeer naar Bagdad zou hij als taxichauffeur hebben gewerkt en zouden de dreigementen zijn gestopt.

Na uw middelbare studies zou u zich hebben ingeschreven bij het leger en startte in 2008 uw carrière als militair. U zou samen hebben gewerkt met de Amerikanen in de groene zone. Daarna werd u uitgestuurd naar firqa (divisie) 6 en volgde u een korte opleiding bij Fauj Al Istikhbarat. Na deze opleiding begon u als lijfwacht van de leidinggevenden. U was gedurende drie jaar tewerkgesteld in de Muthanna luchtbasis en daarna werd u doorgestuurd naar de Abu Graib kazerne. U zou er problemen hebben gekend met Asa'b Ahl al-Haq nadat u hen verhinderde een beweerde soenitische terrorist mee te nemen. U zou deze gebeurtenis hebben gemeld aan de leider van uw firqa die u prompt liet weten dat u verkeerd handelde daar de milities gesteund worden door de regering en u had moeten toelaten dat die man door hen werd meegenomen. Twee dagen later zouden leden van Asa'eb naar u op zoek zijn gegaan binnen de firqa. Ze zouden met uw oversten hebben gesproken terwijl u op uw kamer lag te rusten. Een collega kwam naar u om u dit te vertellen. Dezelfde dag dat deze leden van Asa'eb naar de firqa kwamen, zouden ze ook naar uw huis zijn gegaan. Uw schoonbroer A. H., H. R. (CG:X; OV:X) was aanwezig en belde u op om u te zeggen dat naar u werd gezocht. U zou naar uw leider zijn gegaan en die zou u er nogmaals op hebben gewezen dat u er geen goed aan had gedaan om Asa'eb tegen te houden in hun zoektocht naar deze vermeende terrorist.

Dezelfde dag gingen u, uw echtgenote en H. naar het huis van H.s grootmoeder en de volgende dag, 13 augustus 2015, verlieten jullie Irak. Met behulp van jullie paspoorten reisden jullie naar Turkije. Vanuit Turkije gingen jullie via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije en Wenen naar België waar u op 31 augustus 2015 bent aangekomen. Op 3 september 2015 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs en dat van uw echtgenote, uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw echtgenote en dat van H., uw woonstkaart, drie kieskaarten, drie badges, een certificaat, een visum aanvraag voor Amerika in 2011 en 457 foto's van uw werk. In België beviel uw echtgenote A. H., M. R. R. (CG: X; OV: X) van een dochter R.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit omwille van de hierna volgende redenen:

Ten eerste dient te worden gewezen op de bedreigingen die uw familie ontving in het kader van de functie van uw vader, nl. directeur van Binnenlandse Zaken. Alhoewel deze dreigingen na de val van het regime in 2003 een viertal jaar bleven aanslepen, zou uw vader na het ingaan van zijn pensioen en zijn carrièreswitch naar taxichauffeur uiteindelijk na 2008 geen bedreigingen meer hebben ontvangen (CGVS, pg.4). Hij verbleef tot 2015 – de aanvang van uw persoonlijke problemen – regelmatig in Bagdad (CGVS, pg.2, 3) hebben verbleven. Ook u kon in Bagdad verblijven tot 2015 zonder verder noemenswaardige problemen (CGVS, pg. 4). Aldus kan worden gesteld dat er met betrekking tot deze problematiek geen gegronde vrees voor vervolging kan worden afgeleid.

Wat betreft uw tweede problematiek, namelijk uw bedreiging door Asa'eb omwille van het verdedigen van een soenniet kan evenmin overtuigen. U geeft aan dat Asa'eb boven het leger staat en het leger u aldus geen bescherming kon bieden nadat u weerstand bood tegen Asa'eb tijdens een arrestatie van een zogenaamd terrorist (CGVS, pg.6). Meer nog, u geeft aan dat uw firqa u letterlijk zou hebben

verkocht door uw adresgegevens vrij te geven (CGVS, pg.6). Hiermee tracht u de macht van Asa'eb over het Irakees militair apparaat aan te tonen.

In deze is het dan ook opvallend dat u op het moment dat Asa'eb naar u op zoek ging binnen uw firqa, u eveneens in de firqa aanwezig was (CGVS, pg.6). Er dient zich aldus te worden afgevraagd waarom de leidinggevende van de firqa zich de moeite zouden hebben getroost uw identiteit en adresgegevens door te spelen indien u op dat moment effectief aanwezig was in de firqa. Wat er ook van zij, valt het vervolgens niet te begrijpen dat u, die door een medesoldaat op de hoogte werd gebracht van het feit dat Asa'eb binnen de firqa naar u op zoek ging (CGVS, pg.6) en waarmee u opnieuw de macht van Asa'eb binnen het militair apparaat bevestigd zag, dit vervolgens niet serieus nam (CGVS, pg.6). In die mate zelfs dat u klaarblijkelijk niet onmiddellijk meer informatie trachtte te bekomen bij uw oversten (CGVS, pg.6).

Er kan moeilijk worden aangenomen dat iemand die reeds werd bedreigd door Asa'eb (CGVS, pg.6) en door wiens oversten expliciet werd gezegd dat er u vanuit het leger geen bescherming kon worden geboden (CGVS, pg.6) zich niet ernstig zorgen zou maken nadat Asa'eb ook op zijn werkplaats naar hem op zoek zou gaan en hierover ook geen vragen zou stellen.

Het vervolg van uw relaas roept verder vragen op. Zo zouden de leden van Asa'eb na u – vruchteloos te hebben gezocht in de kazerne naar uw huis zijn gegaan waar uw schoonbroer H. aanwezig was (CGVS, pg.6). Ook bij u thuis lieten ze het niet misverstaan dat ze wel degelijk naar u op zoek waren (CGVS, pg.6). Bevreemdend genoeg zouden zij na hun inval H. met rust hebben gelaten en hem enkel hebben bedreigd dat hij u niets mocht vertellen zo niet zou hij worden vermoord (CGVS, pg.8). Dat deze leden van Asa'eb er vervolgens zouden hebben in vertrouwd dat dit dreigement genoeg zou zijn om uw schoonbroer ervan te weerhouden u op de hoogte te brengen van hun binnenvaart en hun zoektocht naar u, is meer dan opmerkelijk. Temeer daar zij klaarblijkelijk geen enkele buffer zouden hebben ingebouwd indien hij u toch zou informeren. Zo kon uw schoonbroer gemakkelijk uit het appartement vertrekken en u opwachten aan de Jadriya brug (CGVS, pg.8).

Eveneens opmerkelijk is het gegeven dat u, die nochtans niet meer naar huis zou zijn teruggekeerd (CGVS, pg.8) erin slaagt talrijke documenten voor te leggen. Niet alleen uw identiteitsdocumenten, maar ook uw kieskaarten, uw badges, een certificaat en een visum aanvraag voor Amerika in 2011 (CGVS, pg.5). Dat u één van deze personen zou zijn die altijd alle documenten met zich mee deed uit zorg dat men uw huis in brand zou steken, is op zijn minst een opvallende verklaring te noemen.

Wat eveneens niet te begrijpen valt is het gegeven dat uw schoonbroer, die nochtans eveneens werd bedreigd niet in detail kan treden over de redenen waarom jullie Irak verlieten. Zo weet hij enkel te melden dat de groepering iemand wou vermoorden, u hem kon beschermen en dat de groepering u daarom wou aanvallen (CGVS H., pg.10). Hem gevraagd naar verdere details over de gebeurtenis die tevens noopte dat hijzelf Irak diende te verlaten, is hij hiertoe niet in de mogelijkheid (CGVS, H., pg.10). Niet alleen deed uw schoonbroer geen navraag toen u nog in Irak was en de gebeurtenissen er zich zouden hebben afgespeeld, maar hij zou evenmin in de komende twee jaar dat jullie samen in veiligheid in België verbleven navraag bij u hebben gedaan over wat er zich precies heeft afgespeeld (CGVS H., pg.10). Er dient geen betoog dat dit gegeven toch zeer bedenkelijk van aard is. Deze gebeurtenis vormde immers de directe vluchtaanleiding waardoor hij besloot Irak te verlaten en zich in een onbekend land te vestigen. Dat hij over deze vluchtaanleiding niet verder in detail kan treden, kan aldus niet worden begrepen. Van een asielzoeker kan immers worden verwacht dat hij moeite onderneemt om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek. Het gebrek aan initiatief dat uw schoonbroer hierin stelt, relativeert in ernstige mate de ingeroepen vrees voor vervolging. Ook omgekeerd kan worden gesteld dat u uw schoonbroer in ruim twee jaar tijd op de hoogte zou stellen over de reden waarom hij uiteindelijk Irak verliet. Dat uw schoonbroer mee vluchtte zonder de precieze oorzaak van zijn vrees te kennen, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat twee van uw zussen jarenlang in Koerdistan woonachtig zijn en ook uw ouders er een veilige haven hebben gevonden na de dreiging die u zou hebben ontvangen (CGVS, pg. 2). U gevraagd waarom u besloot naar het buitenland te reizen in plaats van naar uw familie in Koerdistan, gaf u aan dat uw familie niet zo blij was met uw huwelijk (CGVS, pg.11). Het is echter bevreemdend dat zij u die in nood zou zijn geweest, omwille van deze reden niet – zelfs tijdelijk - zouden willen helpen (CGVS, pg.11) en u meteen uw toevlucht nam tot een internationaal vluchtalternatief. Bovendien blijkt uit de informatie die u en uw echtgenote delen op facebook dat

laatstgenoemde vermeldt in oktober 2013 naar Erbil te zijn verhuisd (zie administratief dossier). Ook uit uw account blijken meerdere trips naar Erbil en is er op een gegeven moment ook sprake van een verhuis (zie administratief dossier). Dit gegeven staat uiteraard haaks op uw verklaring al zou u met uw echtgenote niet in Erbil terecht kunnen omdat uw ouders niet blij waren met uw huwelijk.

Ten slotte kunnen de nodige opmerkingen worden gemaakt betreffende de door u voorgelegde documenten, namelijk een beslissing van de militaire rechtbank en een document van het politiekantoor. Zo dient te worden vastgesteld dat deze documenten reeds begin september 2015 werden opgemaakt. Er kan zich dus met recht en rede worden afgevraagd waarom u tijdens het gehoor van juli 2017 door het CGVS diende te worden herinnerd aan het eventueel bestaan van deze documenten (CGVS, pg.10). Immers, u diende als militair die jarenlang in dienst is geweest, zeer goed te weten dat u niet zomaar kon opstappen uit het leger. Dat u zelf geen initiatief nam om de consequenties van uw vertrek uit het leger correct in te schatten, doet opnieuw vragen stellen bij dat zogenaamd plotse vertrek. Bovendien zijn de door u voorgelegde documenten slechts kopieën met een onvolledige hoofding waar geen enkele bewijswaarde kan worden vanuit gegaan. Wat tevens de algehele geloofwaardigheid van deze documenten teniet doet, is het gegeven dat in casu wordt gesproken van een desertie op basis van artikel 116, dit terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat desertie onder artikel 35 van de Iraakse militaire strafwet gebracht is. Eveneens bevreemdend is het feit dat zowel het politiebevel en de beslissing van de militaire rechtbank tot aanhouding werden afgeleverd in september 2015, maar u verder geen documenten voorlegt die een verdere evolutie van deze procedure zou kunnen aantonen. Logischerwijze kan worden aangenomen dat indien een aanhoudingsbevel niet kan worden uitgevoerd, er reeds andere procedures zouden zijn opgestart in verband met uw desertie.

Bovenstaande maakt dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. De vluchtelingenstatus kan u aldus niet worden toegestaan. Evenmin komt u in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 a) of b) van de vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen deze appreciatie niet positieve zin ombuigen. Uw nationaliteitsbewijs en dat van uw echtgenote, uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw echtgenote en dat van H., uw woonstkaart, drie kieskaarten, drie badges, een certificaat, een visum aanvraag voor Amerika in 2011 en 457 foto's van uw werk tonen uw identiteitsgegevens en uw werkzaamheden aan. Elementen die door het CGVS vooralsnog niet in twijfel worden getrokken. Geen enkele van deze documenten staven echter uw directe vluchtaanleiding die niet wordt geloofd, namelijk dat u omwille van problemen met Asa'eb het land diende te verlaten en diende te deserteren.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw.,

doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 25 september 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul veroverd, en enkele weken later Tall Afar. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken.

De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk positieve impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Vanaf november 2016 zette in Bagdad een duidelijk dalende trend in die tot in april 2017 aanhield: minder aanslagen en minder slachtoffers, zowel doden als gewonden. Pas met aanslagen na het begin van de ramadan in mei 2017 nam het geweld gedurende een korte periode terug toe, om daarna weer af te nemen. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat ISIS Bagdad nooit heeft kunnen belegeren, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Deze maatregelen beginnen succes te hebben. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Deze troepenverplaatsingen gebeurden na een periode waarin het aantal aanslagen door ISIS afnam. Door de verdere afname van het terreurgeweld in de hoofdstad werden, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele

lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In de marge dient te worden opgemerkt dat tevens in hoofde van uw echtgenote en van uw schoonbroer A. H., H. R. (CG:X; OV:X) zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing aangaande A.-H. M. R. R., tweede verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een sjiitische van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Bagdad. Uw broer H., een taxichauffeur, zou na een ontvoering in 2006 niet meer terug naar huis zijn gekomen. Uw vader zou hier zo van af hebben gezien dat hij eveneens het leven liet. Een andere broer van u A. H., H. R. (CG:X; OV:X), zou in 2012 ontvoerd zijn geweest waarbij zijn tatoeages werden verwijderd. In augustus 2015 zou u uiteindelijk definitief Irak hebben verlaten nadat uw echtgenoot A. N., I. M. A. (CG: X; OV: X) door de militie Asa'ib Ahl al-Haq werd bedreigd nadat hij in zijn hoedanigheid als militair deze militie had tegengehouden toen zij een vermeende – soennitische – terrorist wouden arresteren. U reisde, samen met uw echtgenoot en uw broer H., vanuit Bagdad met uw paspoort naar Turkije. Vanuit Turkije gingen jullie via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije en Wenen naar België waar u op 3 september 2015 asiel aanvraag. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs en dat van uw echtgenoot, uw identiteitskaart en dat van uw echtgenoot en uw broer H., de woonstkaart van uw echtgenoot, drie kieskaarten, drie badges, een certificaat en een visum aanvraag voor Amerika in 2011 evenals 457 foto's van het werk, allen van uw echtgenoot. In België beviel u van een dochter R.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève en dit omwille van de hierna volgende redenen:

U verwijst betreffende uw eerste problematiek naar de asielfeiten die worden ingeroepen door uw echtgenoot en die u hieronder kan lezen:

'U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een sjiit van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Bagdad. U zou tot 2003 in Al Dora hebben gewoond. Uw vader zou directeur zijn geweest van het ministerie van Binnenlandse Zaken na de val van het regime in 2003. In die hoedanigheid zou uw vader sterk gevisieerd zijn geweest en zouden er verschillende moordpogingen op hem zijn geweest. Jullie verhuisden dan ook naar Karada. Ook uw broer H. zou om deze reden bedreigd zijn geweest. Uiteindelijk zou uw vader in 2007 op pensioen zijn gegaan en trok een paar maanden naar Erbil waar hij verbleef bij uw zussen in Erbil die allen met een Koerd zijn gehuwd. Bij zijn terugkeer naar Bagdad zou hij als taxichauffeur hebben gewerkt en zouden de dreigementen zijn gestopt. Na uw middelbare studies zou u zich hebben ingeschreven bij het leger en startte in 2008 uw carrière als militair. U zou samen hebben gewerkt met de Amerikanen in de groene zone. Daarna werd u uitgestuurd naar firqa (divisie) 6 en volgde u een korte opleiding bij Fauj Al Istikhbarat. Na deze opleiding begon u als lijfwacht van de leidinggevendenden. U was gedurende drie jaar tewerkgesteld in de Muthanna luchtbasis en daarna werd u doorgestuurd naar de Abu Graib kazerne. U zou er problemen hebben gekend met Asa'b Ahl al-Haq nadat u hen verhinderde een beweerde soennitische terrorist mee te nemen. U zou deze gebeurtenis hebben gemeld aan de leider van uw firqa die u prompt liet weten dat u verkeerd handelde daar de milities gesteund worden door de regering en u had moeten toelaten dat die man door hen werd meegenomen. Twee dagen later zouden leden van Asa'eb naar u op zoek zijn gegaan binnen de firqa. Ze zouden met uw oversten hebben gesproken terwijl u op uw kamer lag te rusten. Een collega kwam naar u om u dit te vertellen. Dezelfde dag dat deze leden van Asa'eb naar de firqa kwamen, zouden ze ook naar uw huis zijn gegaan. Uw schoonbroer A. H., H. R. (CG:X; OV:X) was aanwezig en belde u op om u te zeggen dat naar u werd gezocht. U zou naar uw leider zijn gegaan en die zou u er nogmaals op hebben gewezen dat u er geen goed aan had gedaan om Asa'eb tegen te houden in hun zoektocht naar deze vermeende terrorist. Dezelfde dag gingen u, uw echtgenote en H. naar het huis van H.s grootmoeder en de volgende dag, 13 augustus 2015, verlieten jullie Irak. Met behulp van jullie paspoorten reisden jullie naar Turkije. Vanuit Turkije gingen jullie via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije en Wenen naar België waar u op 31 augustus 2015 bent aangekomen. Op 3 september 2015 vroeg u asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs en dat van uw echtgenote, uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw echtgenote en dat van H., uw woonstkaart, drie kieskaarten, drie badges, een certificaat, een visum aanvraag voor Amerika in 2011 en 457 foto's van uw werk. In België beviel uw echtgenote A. H., M. R. R. (CG: X; OV: X) van een dochter R.'

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich wat betreft de problemen die uw echtgenoot kende met Asa'ib Ahl al-Haq, volledig baseert op de vluchtmotieven die werden aangehaald door uw echtgenoot. In hoofde van uw echtgenoot nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Daar in hoofde van uw echtgenoot een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen, kan ten aanzien van u evenmin gesteld worden dat u in Irak in het kader van deze problematiek een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. Ook hier wens het CGVS te verwijzen naar het luik 'motivering' in de beslissing van uw echtgenoot dat hieronder wordt hernomen.

'Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit omwille van de hierna volgende redenen:

Ten eerste dient te worden gewezen op de bedreigingen die uw familie ontving in het kader van de functie van uw vader, nl. directeur van Binnenlandse Zaken. Alhoewel deze dreigingen na de val van het regime in 2003 een viertal jaar bleven aanslepen, zou uw vader na het ingaan van zijn pensioen en zijn carrièreswitch naar taxichauffeur uiteindelijk na 2008 geen bedreigingen meer hebben ontvangen (CGVS, pg.4). Hij verbleef tot 2015 – de aanvang van uw persoonlijke problemen – regelmatig in Bagdad (CGVS, pg.2, 3) hebben verbleven. Ook u kon in Bagdad verblijven tot 2015 zonder verder noemenswaardige problemen (CGVS, pg. 4). Aldus kan worden gesteld dat er met betrekking tot deze problematiek geen gegronde vrees voor vervolging kan worden afgeleid.

Wat betreft uw tweede problematiek, namelijk uw bedreiging door Asa'eb omwille van het verdedigen van een soenniet kan evenmin overtuigen. U geeft aan dat Asa'eb boven het leger staat en het leger u aldus geen bescherming kon bieden nadat u weerstand bood tegen Asa'eb tijdens een arrestatie van een zogenaamd terrorist (CGVS, pg.6). Meer nog, u geeft aan dat uw firqa u letterlijk zou hebben verkocht door uw adresgegevens vrij te geven (CGVS, pg.6). Hiermee tracht u de macht van Asa'eb over het Irakees militair apparaat aan te tonen.

In deze is het dan ook opvallend dat u op het moment dat Asa'eb naar u op zoek ging binnen uw firqa, u eveneens in de firqa aanwezig was (CGVS, pg.6). Er dient zich aldus te worden afgevraagd waarom de leidinggevende van de firqa zich de moeite zouden hebben getroost uw identiteit en adresgegevens door te spelen indien u op dat moment effectief aanwezig was in de firqa. Wat er ook van zij, valt het vervolgens niet te begrijpen dat u, die door een medesoldaat op de hoogte werd gebracht van het feit dat Asa'eb binnen de firqa naar u op zoek ging (CGVS, pg.6) en waarmee u opnieuw de macht van Asa'eb binnen het militair apparaat bevestigd zag, dit vervolgens niet serieus nam (CGVS, pg.6). In die mate zelfs dat u klaarblijkelijk niet onmiddellijk meer informatie trachtte te bekomen bij uw oversten (CGVS, pg.6).

Er kan moeilijk worden aangenomen dat iemand die reeds werd bedreigd door Asa'eb (CGVS, pg.6) en door wiens oversten expliciet werd gezegd dat er u vanuit het leger geen bescherming kon worden geboden (CGVS, pg.6) zich niet ernstig zorgen zou maken nadat Asa'eb ook op zijn werkplaats naar hem op zoek zou gaan en hierover ook geen vragen zou stellen.

Het vervolg van uw relaas roept verder vragen op. Zo zouden de leden van Asa'eb na u – vruchteloos – hebben gezocht in de kazerne naar uw huis zijn gegaan waar uw schoonbroer H. aanwezig was (CGVS, pg.6). Ook bij u thuis lieten ze het niet misverstaan dat ze wel degelijk naar u op zoek waren (CGVS, pg.6). Bevreemdend genoeg zouden zij na hun inval H. met rust hebben gelaten en hem enkel hebben bedreigd dat hij u niets mocht vertellen zo niet zou hij worden vermoord (CGVS, pg.8). Dat deze leden van Asa'eb er vervolgens zouden hebben in vertrouwd dat dit dreigement genoeg zou zijn om uw schoonbroer ervan te weerhouden u op de hoogte te brengen van hun binnenvaart en hun zoektocht naar u, is meer dan opmerkelijk. Temeer daar zij klaarblijkelijk geen enkele buffer zouden hebben ingebouwd indien hij u toch zou informeren. Zo kon uw schoonbroer gemakkelijk uit het appartement vertrekken en u opwachten aan de Jadriya brug (CGVS, pg.8).

Eveneens opmerkelijk is het gegeven dat u, die nochtans niet meer naar huis zou zijn teruggekeerd (CGVS, pg.8) erin slaagt talrijke documenten voor te leggen. Niet alleen uw identiteitsdocumenten, maar ook uw kieskaarten, uw badges, een certificaat en een visum aanvraag voor Amerika in 2011 (CGVS, pg.5). Dat u één van deze personen zou zijn die altijd alle documenten met zich mee deed uit zorg dat men uw huis in brand zou steken, is op zijn minst een opvallende verklaring te noemen.

Wat eveneens niet te begrijpen valt is het gegeven dat uw schoonbroer, die nochtans eveneens werd bedreigd niet in detail kan treden over de redenen waarom jullie Irak verlieten. Zo weet hij enkel te melden dat de groepering iemand wou vermoorden, u hem kon beschermen en dat de groepering u daarom wou aanvallen (CGVS H., pg.10). Hem gevraagd naar verdere details over de gebeurtenis die tevens noopte dat hijzelf Irak diende te verlaten, is hij hiertoe niet in de mogelijkheid (CGVS, H., pg.10). Niet alleen deed uw schoonbroer geen navraag toen u nog in Irak was en de gebeurtenissen er zich zouden hebben afgespeeld, maar hij zou evenmin in de komende twee jaar dat jullie samen in veiligheid in België verbleven navraag bij u hebben gedaan over wat er zich precies heeft afgespeeld (CGVS H., pg.10). Er dient geen betoog dat dit gegeven toch zeer bedenkelijk van aard is. Deze gebeurtenis vormde immers de directe vluchtaanleiding waardoor hij besloot Irak te verlaten en zich in een onbekend land te vestigen. Dat hij over deze vluchtaanleiding niet verder in detail kan treden, kan aldus niet worden begrepen. Van een asielzoeker kan immers worden verwacht dat hij moeite onderneemt om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek. Het gebrek aan initiatief dat uw schoonbroer hierin stelt, relativeert in ernstige mate de ingeroepen vrees voor vervolging. Ook omgekeerd kan worden gesteld dat u uw schoonbroer in ruim twee jaar tijd op de hoogte zou stellen over de reden waarom hij uiteindelijk Irak verliet. Dat uw schoonbroer mee vluchtte zonder de precieze oorzaak van zijn vrees te kennen, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat twee van uw zussen jarenlang in Koerdistan woonachtig zijn en ook uw ouders er een veilige haven hebben gevonden na de dreiging die u zou hebben ontvangen (CGVS, pg. 2). U gevraagd waarom u besloot naar het buitenland te reizen in plaats van naar uw familie in Koerdistan, gaf u aan dat uw familie niet zo blij was met uw huwelijk (CGVS, pg.11). Het is echter bevreemdend dat zij u die in nood zou zijn geweest, omwille van deze reden niet – zelfs tijdelijk - zouden willen helpen (CGVS, pg.11) en u meteen uw toevlucht nam tot een internationaal vluchtalternatief. Bovendien blijkt uit de informatie die u en uw echtgenote delen op facebook dat laatstgenoemde vermeldt in oktober 2013 naar Erbil te zijn verhuisd (zie administratief dossier). Ook uit uw account blijken meerdere trips naar Erbil en is er op een gegeven moment ook sprake van een verhuis (zie administratief dossier). Dit gegeven staat uiteraard haaks op uw verklaring al zou u met uw echtgenote niet in Erbil terecht kunnen omdat uw ouders niet blij waren met uw huwelijk.

Ten slotte kunnen de nodige opmerkingen worden gemaakt betreffende de door u voorgelegde documenten, namelijk een beslissing van de militaire rechtbank en een document van het politiekantoor. Zo dient te worden vastgesteld dat deze documenten reeds begin september 2015 werden opgemaakt. Er kan zich dus met recht en rede worden afgevraagd waarom u tijdens het gehoor van juli 2017 door het CGVS diende te worden herinnerd aan het eventueel bestaan van deze documenten (CGVS, pg.10). Immers, u diende als militair die jarenlang in dienst is geweest, zeer goed te weten dat u niet zomaar kon opstappen uit het leger. Dat u zelf geen initiatief nam om de consequenties van uw vertrek uit het leger correct in te schatten, doet opnieuw vragen stellen bij dat zogenaamd plotse vertrek. Bovendien zijn de door u voorgelegde documenten slechts kopieën met een onvolledige hoofding waar geen enkele bewijswaarde kan worden vanuit gegaan. Wat tevens de algehele geloofwaardigheid van deze documenten teniet doet, is het gegeven dat in casu wordt gesproken van een desertie op basis van artikel 116, dit terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat desertie onder artikel 35 van de Iraakse militaire strafwet gebracht is. Eveneens bevreemdend is het feit dat zowel het politiebevel en de beslissing van de militaire rechtbank tot aanhouding werden afgeleverd in september 2015, maar u verder geen documenten voorlegt die een verdere evolutie van deze procedure zou kunnen aantonen. Logischerwijze kan worden aangenomen dat indien een aanhoudingsbevel niet kan worden uitgevoerd, er reeds andere procedures zouden zijn opgestart in verband met uw desertie.

Bovenstaande maakt dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. De vluchtelingenstatus kan u aldus niet worden toegestaan. Evenmin komt u in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 a) of b) van de vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen deze appreciatie niet positieve zin ombuigen. Uw nationaliteitsbewijs en dat van uw echtgenote, uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw echtgenote en dat van H., uw woonstkaart, drie kieskaarten, drie badges, een certificaat, een visum aanvraag voor Amerika in 2011 en 457 foto's van uw werk tonen uw identiteitsgegevens en uw werkzaamheden aan. Elementen die door het CGVS vooralsnog niet in twijfel worden getrokken. Geen enkele van deze documenten staven echter uw directe vluchtaanleiding die niet wordt geloofd, namelijk dat u omwille van problemen met Asa'eb het land diende te verlaten en diende te deserteren.'

Wat uw tweede problematiek betreft, nl. de ontvoering van uw broer H. in 2006 en de vervolging van uw broer H. in 2012 dient ten eerste te worden gesteld dat de ontvoering van uw broer zich situeerde tijdens het sektarisch geweld van 2006/2007 waarbij ontvoeringen schering en inslag waren en aldus te wijten aan de algemene situatie zoals deze toen was.

Het CGVS wenst te verwijzen naar het luik 'motivering' in de beslissing van uw broer A.-H. H. R. (O.V. X) dat hieronder wordt hernomen: ' Wat betreft uw eerste problematiek, namelijk de ontvoering van uw broer dient te worden opgemerkt dat u aangeeft dat zijn ontvoering te maken had met de functie van uw vader onder het oude regime (CGVS, pg.8). U kunt dit echter geenszins aannemelijk maken, daar zowel voor als na de ontvoering van uw broer, u niet specifiek kunt duiden of uw familie wel of niet werd gevisieerd (CGVS, pg.8). Feit is dat uw gezin tot op vandaag in hetzelfde huis in Bagdad verbleef en uw drie andere broers er nog steeds wonen met uw moeder (CGVS, pg. 3) en u enige visering niet kunt duiden. Hieruit blijkt niet meteen een ernstige vrees op vervolging omwille van de activiteiten van de vader en geeft het er alles van dat uw broer als taxichauffeur het willekeurig slachtoffer werd van het sektarisch geweld in 2006/2007.'

De ontvoering en verminking van uw broer H. zou te wijten zijn geweest aan de tatoeages die hij had, in het bijzonder een Christelijk kruis (CGVS, pg. 2). Deze feiten werden door het CGVS niet als geloofwaardig beschouwd. Ook hier wenst het CGVS te verwijzen naar het luik 'motivering' in de beslissing van uw broer dat hieronder wordt hernomen: '

Wat betreft uw tweede problematiek, namelijk uw ontvoering in 2012 en de verminking die u daarbij zou hebben opgelopen, kunnen de nodige vraagtekens worden gesteld. Ten eerste gaf u aan dat u werd ontvoerd op weg van het restaurant waar u werkte naar uw huis toe (CGVS, pg.6). Ervoor werd u reeds verschillende keren door een lid van Asa'ib lastig gevallen (CGVS, pg.6). Na uw ontvoering gaf u aan een dusdanige vrees te kennen dat u niet meer in dezelfde wijk durfde te zijn (CGVS, pg.6). U zou afwisselend bij verschillende vrienden hebben gelogeerd en leefde als een zwerver omdat u niet naar huis terug durfde te keren. Uw moeder zou u dit ook hebben afgeraden (CGVS, pg.6). Wat in deze context dan ook helemaal niet te begrijpen valt, is het gegeven dat u na uw ontvoering terug ging werken in hetzelfde restaurant als voor uw ontvoering (CGVS, pg.10). U zou immers nooit van werk hebben veranderd, omdat u er zich thuis voelde (CGVS, pg.10). Dit gegeven staat in schril contrast met de vrees die u zou hebben gekend en de andere maatregelen die u zou hebben getroffen om niet door deze onbekenden opnieuw te zouden worden gevisieerd en doet bijgevolg ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de gebeurtenis zoals u deze stelt. Meer nog, u zou van augustus 2012 tot augustus 2015 steeds in hetzelfde restaurant blijven werken en bleef in Bagdad woonachtig. U werd evenmin nog gevisieerd (CGVS, pg.10).'

Bovendien heeft zijn effectieve vluchtaanleiding geen inziens met de zogenaamde gebeurtenis van 2012 en is volledig geënt op het vluchtrelaas van uw echtgenoot. Uit bovenstaande kan geen individuele vrees voor vervolging in uw hoofde worden afgeleid. Uw vrees en uw directe vluchtaanleiding zouden voortvloeien uit de gebeurtenissen met betrekking tot uw echtgenoot die jullie onvoldoende aannemelijk hebben gemaakt (zie bovenstaande argumentatie). De vluchtelingenstatus kan u aldus niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van

schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 25 september 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul veroverd, en enkele weken later Tall Afar. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken.

De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk positieve impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Vanaf november 2016 zette in Bagdad een duidelijk dalende trend in die tot in april 2017 aanhield: minder aanslagen en minder slachtoffers, zowel doden als gewonden. Pas met aanslagen na het begin van de ramadan in mei 2017 nam het geweld gedurende een korte periode terug toe, om daarna weer af te nemen. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat ISIS Bagdad nooit heeft kunnen belegeren, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Deze maatregelen beginnen succes te hebben. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Deze troepenverplaatsingen gebeurden na een periode waarin het aantal aanslagen door ISIS afnam. Door de verdere afname van het terreurgeweld in de hoofdstad werden, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakees asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden

dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In de marge dient te worden opgemerkt dat tevens in hoofde van uw echtgenoot en van uw broer A. H., H. R. (CG:X; OV:X) zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekers voeren de volgende middelen aan:

"EERSTE MIDDEL : Schending van artikelen 48/2 t.e.m. 48/7, 57/7 t.e.m. 58/2 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet'), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), artikel 9 van Richtlijn 2011/95/EU EP en Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming ('Kwalificatierichtlijn'), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

1. Verzoekers profiel en asielrelaas

1.1. Verzoeker geeft toe dat hij niet de gehele waarheid heeft gesproken over de redenen waarom hij zijn land heeft verlaten. Hij wenst zich hier thans voor te excuseren en zijn fout recht te zetten. Hij beseft dat hij eerlijk had moeten zijn en zijn vrees voor vervolging correct weergeven.

Verzoeker was effectief tewerkgesteld als militair in de Abu Graib kazerne te Bagdad. Hij heeft een enorme hoeveelheid bewijsmateriaal voorgebracht van deze werkzaamheden, waardoor onmogelijk kan getwijfeld worden aan zijn profiel als militair in het Iraaks leger. Zo legde verzoeker 457 foto's voor van hem als militair, evenals de nodige badges om zijn militaire basissen te kunnen betreden. Ook van zijn tewerkstelling voor de Amerikanen bracht verzoeker de nodige bewijsstukken aan. (zie administratief dossier)

Verwerende partij bevestigt overigens geloof te hechten aan het beroep van verzoeker. In de bestreden beslissing valt namelijk te lezen : "De overige door u voorgelegde documenten kunnen deze appreciatie niet positieve zin (sic.) ombuigen. Uw nationaliteitsbewijs en dat van uw echtgenote, uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw echtgenote en dat van Hassan, uw woonstkaart, drie kieskaarten, drie badges, een certificaat, een visum aanvraag voor Amerika in 2011 en 457foto's van uw werk tonen uw identiteitsgegevens en uw werkzaamheden aan. Elementen die door het CGVS vooralsnog niet in twijfel worden eetrokken. " (eigen onderlijning)

De reden waarom verzoeker diende te deserteren kwam echter niet door het tegenhouden van een poging tot ontvoering van een soennitische man, hoewel verzoeker wel degelijk op dagelijkse basis te maken kreeg met de slechte houding en corruptie van (de sjiitische milities in) het Iraaks leger.

Verzoeker kreeg immers bericht van zijn oversten dat hij werd overgeplaatst naar de Al Nchaib kazerne net ten zuiden van de stad Fallujah in de provincie Al Anbar. Deze stad was sinds begin 2014 in handen van IS tot eind mei 2016 (zie stukken 3-6). Verzoeker werd bijgevolg overgeplaatst naar de frontlinie tegen IS.

Verzoeker wenste echter niet deel te nemen aan de strijd tegen IS die gevoerd werd in en rond de stad Fallujah. Dit werd enerzijds ingegeven door de behandeling van IS ten opzichte van hun krijgsgevangenen. Verzoeker heeft namelijk met zijn eigen ogen de overblijfselen gezien van enkele van zijn medesoldaten

die in handen vielen van IS. Anderzijds vreesde verzoeker ook voor de handelingen die hij verwacht werd te stellen aan het front (cf. infra).

Verzoeker kon deze overplaatsing onmogelijk ongedaan maken, maar diende integendeel de bevelen van zijn oversten op te volgen. Zijn vrees uitdrukken was geen optie. Los van de bestraffing die zou volgen door het niet gehoorzamen aan bevelen en/of te deserteren zou hij enorm worden gestigmatiseerd. Hij zou worden beschouwd als een lafaard en het slachtoffer worden van ernstige discriminatie (cf. infra). Om dezelfde redenen durfde verzoeker de ware toedracht van zijn vertrek niet te geven bij de Belgische asielinstanties.

Verzoeker zag geen andere uitweg dan te deserteren en te vluchten naar het buitenland, wat hij dan ook gedaan heeft samen met zijn echtgenote en schoonbroer.

!; Uiteraard is verzoeker bij twijfel steeds bereid om extra verklaringen af te leggen over zijn overplaatsing en de daaropvolgende desertie. Mocht dit wegens tijdsgebrek niet mogelijk zijn ter zitting vraagt verzoeker u zijn aanvraag terug te zenden naar het CGVS opdat hij in alle discretie de details uit de doeken zou kunnen doen.

; Ook UNHCR accepteert dat asielzoekers soms bepaalde feiten kunnen verbergen uit schaamte of uit angst, evenals dat dit niet noodzakelijk betekent dat zij geen gegronde vrees voor vervolging hebben :

(...)

| ! Alle aangehaalde elementen zijn nog niet aan bod kunnen komen tijdens verzoekers asielprocedure. Deze dienen dan ook bijkomend te worden onderzocht, gelet op de ermee samenhangende vrees (cf. infra).

|h Daarbij dient rekening te worden gehouden met de samenwerkingsverplichting die op de asielinstanties rust. Het Hof van Justitie heeft de samenwerkingsverplichting verduidelijkt in M.M.

j| ! t. Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland and Attorney General van 22 november 2012:

(...)

Deze samenwerkingsverplichting vloeit eveneens voort uit artikel 3 juncto 13 van het EVRM. Het Europees Hof heeft reeds geoordeeld dat deze artikels aan de lidstaten de verplichting op- leggen om de verschillende elementen die een schending van artikel 3 EVRM kunnen uitmaken aan een grondig onderzoek te onderwerpen (zie bijvoorbeeld EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 et 387).

2. Verzoekers vrees in land van herkomst

Artikel 48/3 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt :

(...)

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 9.2 van de Kwalificatierichtlijn, getiteld 'Daden van vervolging' :

(...)

Artikel 12.2-3 van de Kwalificatierichtlijn, getiteld 'Uitsluiting', bepaalt dan weer :

(...)

De interpretatie van deze artikelen uit de Kwalificatierichtlijn werden verduidelijkt door het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar arrest Shepherd (HvJEU, 26 februari 2015, zaak C-472/13, Shepherd).

Het Hof verduidelijkt vooreerst dat artikel 9, §2, e) van de Kwalificatierichtlijn van toepassing is op het volledig militair personeel, ongeacht hun rang, de omstandigheden van hun rekrutering of hun activiteiten (§33).

Hieruit volgt dat verzoeker onder het toepassingsgebied valt van artikel 9, §2, e) van de Kwalificatierichtlijn, en bij uitbreiding onder artikel 48/3, §2, e) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof stelt vervolgens de voorwaarden vast voor het toekennen van het vluchtelingenstatuut aan militair personeel door het risico op vervolging omwille van het weigeren van de legerdienst uit te voeren.

Volgens het Hof moet de legerdienst plaatsvinden in een conflictsituatie en moet deze militaire dienst het begaan van oorlogsmisdrijven inhouden, zelfs indien de asielaanvraag er niet persoonlijk toe wordt gebracht dergelijke misdrijven te begaan (§35-36).

In dit opzicht is het niet nodig aan te tonen dat de asielaanvrager er dermate persoonlijk bij betrokken was dat hij het voorwerp van vervolgingen kan uitmaken in de zin van het internationaal strafrecht (§37). Het volstaat om aan te tonen dat hij, in het uitoefenen van zijn functie, het risico loopt om te moeten deelnemen aan dergelijke daden (§38).

Een asielaanvrager die zich tegen de militaire dienst verzet omdat hij zich niet wil bloot- stellen aan het risico om zich in de toekomst schuldig te maken aan dergelijke daden vallen eveneens onder het toepassingsgebied van artikel 9, lid 2, e) van de Kwalificatierichtlijn (§39).

De beoordeling van de kans dat dergelijke daden zullen worden begaan is prospectief, een eventuele eerdere deelname van de eenheid aan oorlogsmisdaden kan slechts een aanwijzing voor de waarschijnlijkheid uitmaken (§40).

Daarnaast stelt UNHCR in haar 'Guidelines for International Protection no. 10 : Claims to Refugee Status related to Military Service within the context of Article 1A (2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees ' :

(...)

1 Ook door UNHCR wordt bijgevolg aanvaard dat zelfs indien de verzoeker nog niet gedwongen werd deel te nemen aan daden in strijd met de basisregels van menselijk gedrag - wat hier nog niet het geval is gezien verzoeker vertrokken is voor zijn overplaatsing - men nog steeds het risico hierop in de toekomst dient te onderzoeken.

:ji ' Het komt toe aan de nationale overheden om de militair situatie te kwalificeren op grond van een reeks aanwijzingen (HvJ EU, Shepherd, §40).

Het is overduidelijk dat de partijen in het actueel Iraaks conflict, de overheidstroepen waartoe verzoeker ook behoort inbegrepen, inbreuken begaan tegen de basisregels van menselijk gedrag, namelijk oorlogsmisdaden.

Dit volgt duidelijk uit de UNHCR 'Position on returns to Iraq ' van 14 november 2016 :

(...)

Ook het meest recente rapport van Amnesty International ('Amnesty International Report 2016/17 - The State of the World's Human Rights - Iraq 22 februari 2017) bevestigt dit :

(...)

Daarnaast gaf Amnesty International in een ander recent rapport ('At any cost : the civilian catastrophe in West Mosul, Iraq', maart 2017) een duidelijk overzicht van de verschillende schendingen van internationaal humanitair recht en oorlogsmisdaden die zijn begaan door zo- wel IS al het Iraaks leger. Het rapport besluit :

(...)

Noch de ernst van de vervolgingen of de sancties die het gevolg zijn van het weigeren de legerdienst te vervullen, noch hun disproportioneel of discriminatoir karakter spelen enige rol in deze analyse.

Artikel 48/3 §2, alinéa 2, e) van de Vreemdelingenwet en artikel 9 §2, e) van de Kwalificatierichtlijn spreken enkel over 'vervolging of bestraffing' zonder hun aard te preciseren.

De studie van de bestraffing als daden van vervolging vindt bij gevolg slechts plaats wanneer de eerste beschermingsoptie wordt verworpen, namelijk de weigering om de militaire dienstplicht te vervullen in een conflict wanneer die oorlogsmisdaden inhouden. 1

Het Hof van Justitie van de Europese Unie gaf in het Shepherd arrest duidelijk het onderscheid aan tussen deze twee situaties (§48-49) :

(...)

De positie van de Advocaat-Generaal Sharpston stelt hierover nog duidelijker in haar conclusies §77):

(...)

Van zodra redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker betrokken kan raken bij het plegen van oorlogsmisdaden tijdens zijn militaire dienst, is artikel 48/3 §2, alinéa 2, e) van de 1 Vreemdelingenwet juncto artikel 9.2, e) van de Kwalificatierichtlijn van toepassing, zonder dat ! het nodig is over te gaan tot een analyse van het discriminatoir of disproportioneel karakter van de bestraffing of van zijn desertie.

Verzoeker, een deserteur met een geweten, zal bestraft worden hiervoor bij terugkeer naar Irak, waardoor hij in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut. Eender welke straf die wordt opgelegd aan iemand die weigert betrokken te raken bij het plegen van oorlogsmisdaden is onaanvaardbaar.

In ondergeschikte orde wenst verzoeker op te merken dat bij de beoordeling van de vervolging of bestraffingen eveneens rekening dient te worden gehouden met de andere gevolgen van desertie dan de loutere officiële strafrechtelijke vervolgingen.

In haar 'Guidelines for International Protection no. 10' (stuk 10) stelt UNHCR hierover :

(...)

Dit werd in casu op geen enkele manier onderzocht.

3. Verzoeksters eigen vrees

Verzoekster verliet haar land samen met haar echtgenoot omwille van de hierboven geschetste problematiek.

Daarnaast heeft verzoekster eveneens zelf een objectief risicoprofiel. wat op geen enkele manier werd onderzocht door verwerende partij. Zij werkte namelijk als inspecteur voor een Amerikaanse organisatie in de groene zone te Bagdad, een hoog beveiligde zone in de Stad Bagdad waar zich onder andere het parlement en de Irakese overheidsinstellingen bevinden.

Verzoekster haalde deze tewerkstelling reeds aan in het kader van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Tijdens haar gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en

Staatlozen werd zij echter niet in de mogelijkheid gesteld bijkomende verklaringen hier- over af te leggen. Zij werd welgeteld één uur gehoord door verwerende partij, op het einde van de dag, als formaliteit.

Mocht er toch enige twijfel bestaan over verzoeksters tewerkstelling is zij steeds bereid hier meer informatie over te verschaffen.

Er werd geen enkel onderzoek verricht door verwerende partij naar de risico's die verbonden zijn aan deze tewerkstelling, hoewel zij zoals aangetoond hiervan wel op de hoogte was. Het administratief dossier bevat eveneens geen enkele informatie over de risico's waaraan personen geassocieerd met de Amerikaanse autoriteiten te Bagdad worden blootgesteld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt echter wel duidelijk dat verzoekster een ernstig risico op vervolging of ernstige schade loopt in Irak.

Zo stelt UNHCR dat de functionarissen een risicoprofiel hebben. In de "Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Iraq" van 2012 stelt UNHCR dat personen die kunnen worden geassocieerd met Amerikaanse organisaties of worden geacht hen te steunen een risico lopen :

(...)

Ook Asylus wijst in een recent rapport op de risico's voor personen die geassocieerd worden met de Verenigde Staten (stuk 11) :

(...)

Recente gebeurtenissen in Bagdad bevestigen dat verzoekster momenteel een verhoogd risico loopt door haar aanwezigheid in de groene zone. Sinds juli 2015 vinden anti gouvernementele manifestaties plaats. In april en mei 2016 leidden deze manifestaties tot de bestorming en bezetting van de groene zone. Er vielen minstens 4 doden en 100 gewonden bij de confrontaties met de Iraakse autoriteiten.

De COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 25 september 2017 omschrijft deze incidenten en toont aan dat de situatie nog steeds erg volatiel is. De druk van de betogingen leidt tot gewelddadige reacties van milities die aan de overheid verbonden zijn. Door de herovering van de stad Fallujah op IS in juni 2016 vreest men voor nog meer terroristische aanslagen als represaille (p. 17-18).

In deze actuele volatiele veiligheidssituatie in Bagdad en de precaire politieke toestand loopt verzoekster (en bij uitbreiding haar echtgenoot) een reëel risico op vervolging of ernstige schade bij terugkeer als inspecteur werkzaam in de groene zone.

Zelfs indien Uw Raad van mening zou zijn dat verzoeksters profiel niet volstaat om een internationaal beschermingsstatuut toe te kennen, moet dit minstens in overweging worden genomen en worden onderzocht, quod non.

TWEEDE MinnFI : Schending van de artikelen 48/4 en 48/5 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet') en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Naast het vluchtelingenstatuut, weigert verwerende partij ook de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 c) toe te kennen aan verzoekers.

Uw Raad heeft in een zeer recent arrest geoordeeld dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is (RVV 20 november 2017, n° 198 228, 8.3.2.2.). Uw Raad bevestigde eveneens dat deze afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

De persoonlijke omstandigheden werden in dit arrest omschreven als volgt :

"De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verse her te lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. "

In casu zijn deze individuele omstandigheden onmiskenbaar aanwezig.

Verzoeksters vader was lid van de Baath partij en werkte tot aan zijn dood onder het regime van Sàddam Hussein. Dit wordt niet betwist door verwerende partij.

' ' Omwille van deze functie werd verzoeksters broer H. reeds in 2006 ontvoerd en hoogstwaarschijnlijk vermoord. Tot op vandaag werd er nog steeds geen spoor van hem teruggevonden. Ook aan deze ontvoering wordt niet getwijfeld in de bestreden beslissing.

i ! Daarenboven werd verzoeksters broer ook reeds gevisieerd in 2012, minstens omwille van het feit dat hij bepaalde tatoeages en een zekere levensstijl had die hem niet in dank werden afgenomen

(namelijk een kruis en een Davidster). Omtrent de geloofwaardigheid hiervan kan worden verwezen naar hetgeen in het beroep tot nietigverklaring in zijn asielprocedure werd opgemerkt(OV X):

! "De bestreden beslissing stelt dat verzoeker "niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève".

Er wordt meer bepaald geen geloof gehecht aan verzoekers ontvoering in 2012 en de verminkingen die hij daarbij heeft opgelopen.

; 1. Verwerende partij baseert zich daarvoor enkel en alleen op het feit dat verzoeker na de ontvoering werkzaam bleef in hetzelfde restaurant aïs voordien, hoewel hij op weg van het restaurant naar huis werd meegenomen en hij sindsdien steeds van woonplaats veranderde.

Verwerende partij gaat eraan voorbij dat verzoeker niet op zijn werk werd lastiggevallen. Verzoeker werd reeds een eerste keer aangesproken toen hij voor zijn woning zat (gehoorverslagp.9). Het is dan ook overduidelijk dat men wist waar verzoeker woonde. De tweede en derde aanvaring gebeurden toen verzoeker onderweg was naar, respectievelijk van zijn werk, maar vonden telkens plaats op straat, in de nabije omgeving van zijn woning.

,! 'Op de weg van het werk naar huis' is een zeer ruime omschrijving. Dit kan zowel vlakbij de woning zijn als in de buurt van het werk of ergens tussenin. In casu werd verzoeker nooit aangesproken op of in de omgeving van zijn werk, waardoor hij kon aannemen dat zijn vervolgers (nog) niet op de hoogte waren van zijn werkplek.

Verzoeker verklaarde wel duidelijk dat hij sindsdien steeds bij verschillende vrienden verbleef tot hij rust vond in het appartement van zijn zus en schoonbroer. Bovendien legde hij een medisch attest voor waaruit blijkt dat hij ernstige littekens heeft overgehouden aan het verwijderen van zijn tatoeages, littekens die hij tijdens het gehoor ook aan verwerende partij heeft getoond.

Tevens is het in het licht van hetgeen werd uiteengezet in het eerste onderdeel geenszins ondenkbaar dat verzoeker deze vervolging diende te ondergaan omdat zijn agressors een vermoeden hadden van zijn homoseksualiteit of zijn relatie met S. M. (cf. supra).

2. Verwerende partij veegt deze elementen van tafel en stelt louter dat zij daar meer documentatie over had gewenst, zowel afkomstig uit Irak als een gedetailleerder medisch attest vanuit België. Indien uit het voorgelegde attest voor verwerende partij onvoldoende de manier waarop deze littekens zijn ontstaan werd gedocumenteerd had zij steeds om bijkomende informatie kunnen vragen, quod non. Op geen enkel moment gedurende de meer dan twee jaar durende asielprocedure werd aan verzoeker om meer détails gevraagd.

Nochtans is het zeer duidelijk zichtbaar dat deze tatoeages niet op professionele wijze medisch verwijderd werden, maar integendeel het gevolg zijn van amateuristisch geknoei.

Verwerende partij houdt hier echter op geen enkele manier rekening mee bij de beoordeling. Verzoekers littekens worden van tafel geveegd zonder enig onderzoek hiernaar. Europese rechtspraak bevestigt echter dat bepaalde documenten een zeker belang hebben, zelfs indien het relaas op bepaalde punten niet geloofwaardig zou zijn.

Zoals hierboven reeds aangehaald rust op de asielinstanties een zekere samenwerkingsverplichting, evenals een onderzoekverplichting die volgt uit artikel 3 juncto 13 EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verplichten de lidstaten om een zo grondig mogelijk onderzoek te voeren van alle gegevens die op een risico op een schending van artikel3 EVRM wijzen (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 387).

Uw Raad oordeelde hierover reeds het volgende :

- RW13 juli 2011, n° 64.786:

(...)

- RW20 februari 2014, n° 119.223:

(...)

- CCE 26 mei 2015, n° 146 326:

(...)

Verwerende partij had de littekens van verzoeker aan een degelijk onderzoek moeten onderwerpen, quod non. Haar kritiek op het voorgelegde attest kan niet volstaan. Immers, het feit dat dit niet met zekerheid de oorzaak van de littekens kan weergeven is inherent aan dit type van documenten (RW 21 maart 2013, n° 99.380).

Daarnaast houdt verwerende partij op geen enkele manier rekening met het feit dat verzoeker slechts toegang heeft tot beperkte medische hulp. Zij had echter steeds om een bijkomende expertise kunnen verzoeken, quod non.

Gelet op het bovenstaande kan onmogelijk worden getwijfeld aan deze vervolging die verzoeker diende te ondergaan. Niet alleen legde hij erg duidelijke, coherente en geloofwaardige verklaringen af maar daarnaast kon verwerende partij zowel persoonlijk als via het voorgelegd medisch attest de littekens van verzoeker verifiëren. "

Verzoeker is bovendien zelf een (gedeserteerd) beroepsmilitair. Verzoekster was daarnaast werkzaam als inspecteur bij een Amerikaanse organisatie in de groene zone te Bagdad.

Verzoekers wensen te wijzen op de cumulatieve risicoanalyse die dient te worden verricht. Indien we alle opgesomde risico's niet in isolatie tot elkaar beoordelen, maar cumulatief, dan kan men niet anders dan besluiten dat verzoekers door bovenvermelde omstandigheden een verhoogd risico lopen het slachtoffer te worden van vervolging of te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon of van hun menselijke waardigheid zoals bedoeld in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers menen dan ook dat zij vanwege hun specifieke situatie en individuele omstandigheden in aanmerking komen voor het vluchtelingenstatuut, minstens de subsidiaire bescherming."

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift brengen verzoekers volgende documentatie bij:

- P. WINTOUR, "Falluja fully liberated from Islamic State", *The Guardian*, 26 juni 2016, beschikbaar op <https://www.theguardian.com/world/2016/jun/26/fallujah-iraq-fully-liberated-from-isis> ;
- BBC, "Iraq conflict : Sunni fighters control 'oil of Falluja'", 4 januari 2014, beschikbaar op <http://www.bbc.com/news/world-middle-east-25605459>;
- L. SLY, "Al Qaeda Force captures Fallujah amidst rise in violence in Iraq", 3 januari 2014, beschikbaar op https://www.washingtonpost.com/world/al-qaeda-force-captures-fallujah-amid-rise-in-violence-in-iraq/2014/01/03/8abaeb2a-74aa-11e3-8def-a33011492df2_story.html?utm_term=.f528c15f26f9;
- THE TELEGRAPH, "Fallujah falls under Al Qaeda control in blow for Iraq security", 4 januari 2014, beschikbaar op <http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/middle-east/iraq/10550563/Fallujah-falls-under-Al-Qaeda-control-in-blow-for-Iraq-security.html>;
- UNHCR, *Beyond Proof: Credibility Assessment in EU Asylum Systems*, mei 2013, p.71- 72 en 215-216, <http://www.unhcr.org/51a8a08a9.pdf>;
- UNHCR, *Eligibility Guidelines for Assessing the Needs of Asylum-Seekers from Iraq*, 31 mei 2012, beschikbaar op <http://www.refworld.org/pdfid/4fc77d522.pdf>;
- UNHCR, *UNHCR Position on Returns to Iraq, 14 November 2016*, available at: <http://www.refworld.org/docid/58299e694.html> ;
- UNHCR, *Guidelines on International Protection No. 10: Claims to Refugee Status related to Military Service within the context of Article 1A (2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 3 December 2013, HCR/GIP/13/10/Corr.I, available at: <http://www.refworld.org/docid/529ee33b4.html>;
- ASYLOS, *Iraq: Risks to employees of U.S. Military/Companies*, april 2016, beschikbaar op https://resources.asvlos.eu/wp-content/uploads/reports/iraq_risks_to_employees_of_u-s_men_2016-07.pdf;
- THE LIST PROJECT, *US-affiliated Iraqis, s.d.*, beschikbaar op <http://thelistproject.org/the-refugee-crisis/u-s-affiliated-iraqis/>.

Met een aanvullende nota van 29 mei 2018 legt de verwerende partij volgend document neer: "COI Focus. Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" d.d. 26 maart 2018.

Met een aanvullende nota van 6 juni 2018 leggen verzoekers volgende stukken neer:

- Ministerie van Defensie, Administratief bevel nr. 299;
- Ministerie van defensie, ontbinding van overeenkomst van vluchtelingen d.d. 01/12/2015;
- Ministerie van defensie, homologatie van ontsnapping van rangen;
- Beschikking van de onderzoeksraad;
- Stand van afwezigheid en ontsnapping;
- Stand van de rangen van plegers van de officiële afwezigheid voor de maand maart 2015;
- Ministerie van Defensie, ontbinding van overeenkomst van vluchtelingen d.d. 10/06/2015;
- Voorzitterschap van de stafchef, verplaatsing van een cadet.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die

een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt verzoekers' asielaanvragen hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. De vluchtelingenstatus

a. De motieven van de beslissingen

Blijkens de bestreden beslissingen wordt de door de verzoekers aangevoerde vervolgingsvrees door het CGVS niet aannemelijk geacht op grond van de volgende overwegingen:

(i.) De bedreigingen die de vader van eerste verzoeker ontving omwille van zijn functie als directeur van Binnenlandse Zaken stopten het ingaan van zijn pensioen en zijn carrièreswitch naar taxichauffeur. Zij hebben na 2008 geen bedreigingen meer ontvangen (CGVS, pg.4). Verzoekers konden tot 2015 in Bagdad blijven zonder noemenswaardige problemen (CGVS, pg. 4) omwille hiervan.

(ii.) De bedreiging door Asa'eb omwille van het verdedigen van een soenniet kan evenmin overtuigen:

1. Op het moment dat Asa'eb naar verzoeker op zoek ging binnen zijn firqa, was hij ook in de firqa aanwezig (CGVS, pg.6). Het is niet duidelijk waarom de leidinggevende van de firqa de moeite nam verzoekers identiteit en adresgegevens door te spelen indien hij op dat moment effectief aanwezig was in de firqa. Het is ook onbegrijpelijk dat verzoeker, die door een medesoldaat op de hoogte werd gebracht dat Asa'eb binnen de firqa naar hem op zoek was (CGVS, pg.6) en waarmee hij de macht van Asa'eb binnen het leger bevestigd zag, dit niet serieus nam (CGVS, pg.6). Verzoeker trachtte niet onmiddellijk meer informatie te bekomen bij zijn oversten (CGVS, pg.6).

2. Het is niet aannemelijk dat iemand die reeds werd bedreigd door Asa'eb (CGVS, pg.6) en wiens oversten hem expliciet zeiden dat het leger hem geen bescherming kon bieden (CGVS, pg.6) zich niet ernstig zorgen zou maken nadat Asa'eb ook op zijn werkplaats naar hem op zoek ging en hierover ook geen vragen zou stellen.

3. Het vervolg van het relaas roept eveneens vragen op. Zo zouden de leden van Asa'eb na hem vruchteloos te hebben gezocht in de kazerne naar zijn huis zijn gegaan waar zijn schoonbroer H. aanwezig was (CGVS, pg.6). Ook bij hem thuis lieten ze het niet misverstaan dat ze wel degelijk naar hem op zoek waren (CGVS, pg.6). Vreemd genoeg zouden zij na hun inval H. met rust hebben gelaten en enkel hebben gedreigd dat hij niets mocht vertellen zoniet zou hij worden vermoord (CGVS, pg.8). Dat de leden van Asa'eb er op vertrouwden dat dit dreigement genoeg zou zijn om zijn schoonbroer ervan te weerhouden hem op de hoogte te brengen van hun inval en hun zoektocht naar verzoeker, is meer dan opmerkelijk. Temeer daar zij geen enkele maatregel namen indien hij verzoeker toch zou informeren. Zo kon verzoekers schoonbroer gemakkelijk uit het appartement vertrekken en verzoeker opwachten aan de Jadriya-brug (CGVS, pg.8).

4. Ook opmerkelijk is dat verzoeker, die niet meer naar huis terugkeerde (CGVS, pg.8), erin slaagt talrijke documenten voor te leggen. Niet alleen zijn identiteitsdocumenten, maar ook zijn kieskaarten, badges, een certificaat en een visumaanvraag voor Amerika in 2011 (CGVS, pg.5). Dat hij altijd alle documenten met zich mee had uit voorzorg is op zijn minst een opvallende verklaring te noemen.

5. Het is eveneens onbegrijpelijk dat zijn schoonbroer, die nochtans eveneens werd bedreigd, niet in detail kan treden over de redenen waarom zij Irak verlieten. Hij weet enkel dat de groepering iemand wou vermoorden, verzoeker hem kon beschermen en dat de groepering verzoeker daarom wou aanvallen (CGVS H., pg.10). Hij kan geen details vertellen over de gebeurtenis die hem noopte Irak te verlaten (CGVS, H., pg.10). Zijn schoonbroer deed geen navraag toen hij nog in Irak was, noch in de twee jaar dat zij in veiligheid in België verbleven (CGVS H., pg.10). Het gebrek aan initiatief dat zijn schoonbroer hierin stelt, relativeert in ernstige mate de ingeroepen vrees voor vervolging. Verzoeker stelde zijn schoonbroer in ruim twee jaar tijd ook niet op de hoogte van de reden waarom zij Irak

verlieten. Dat zijn schoonbroer vluchtte zonder de precieze oorzaak van zijn vrees te kennen, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

6. Twee zussen van verzoeker verblijven reeds jarenlang in Koerdistan. Ook zijn ouders hebben er een veilige haven gevonden (CGVS, pg. 2). Gevraagd waarom hij besloot naar het buitenland te reizen in plaats van naar zijn familie in Koerdistan, verklaarde verzoeker dat zijn familie niet zo blij was met zijn huwelijk (CGVS, pg.11). Het is echter vreemd dat zij hem, omwille van deze reden, niet – zelfs tijdelijk – zouden willen helpen (CGVS, pg.11) en dat hij meteen zijn toevlucht nam tot een internationaal vluchtalternatief. Uit de informatie die verzoekers beiden delen op facebook, blijkt dat tweede verzoekster vermeldt in oktober 2013 naar Erbil te zijn verhuisd (zie administratief dossier). Ook uit verzoekers *account* blijken meerdere trips naar Erbil en is er op een gegeven moment ook sprake van een verhuis (zie administratief dossier). Dit gegeven staat haaks op de verklaring dat hij met zijn echtgenote niet in Erbil terecht kan omdat zijn ouders niet blij waren met hun huwelijk.

7. Verzoekers leggen een beslissing van de militaire rechtbank en een document van het politiekantoor neer. Deze documenten werden echter reeds begin september 2015 opgemaakt. Verzoeker diende tijdens het gehoor van juli 2017 door het CGVS te worden herinnerd aan het bestaan van deze documenten (CGVS, pg.10). Verzoeker wist als militair met jarenlange dienst zeer goed dat hij niet zomaar kon opstappen uit het leger. Dat hij geen initiatief nam om de consequenties van zijn vertrek uit het leger in te schatten, doet vragen rijzen. De voorgelegde documenten zijn ook slechts kopieën met een onvolledige hoofding die geen bewijswaarde hebben. Bovendien vermelden de documenten een desertie op basis van artikel 116, terwijl uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat desertie onder artikel 35 van de Iraakse militaire strafwet valt. Het is ook vreemd dat het politiebevel en de beslissing van de militaire rechtbank tot aanhouding werden afgeleverd in september 2015, maar dat hij verder geen documenten voorlegt die een verdere evolutie van deze procedure zou kunnen aantonen. Logischerwijze kan worden aangenomen dat, indien een aanhoudingsbevel niet kan worden uitgevoerd, er reeds andere procedures zouden zijn opgestart in verband met zijn desertie.

De nationaliteitsbewijzen van verzoekers, de identiteitskaarten van verzoekers en van hun schoonbroer H., de woonkaart, drie kieskaarten, drie badges, een certificaat, een visumaanvraag voor Amerika in 2011 en 457 foto's van verzoekers werk, tonen zijn identiteitsgegevens en werkzaamheden aan. Deze documenten staven niet de directe vluchtaanleiding, nl. dat verzoeker omwille van problemen met Asa'eb het land diende te verlaten en diende te deserteren.

Ten aanzien van tweede verzoekster wordt verwezen naar dezelfde motivering. Daarnaast wordt eraan toegevoegd:

Wat verzoeksters tweede problematiek betreft, nl. de ontvoering van haar broer H. in 2006 en de vervolging van haar broer, situeerde de ontvoering van haar broer zich tijdens het sektarisch geweld van 2006/2007 waarbij ontvoeringen schering en inslag waren en aldus te wijten aan de algemene situatie op dat ogenblik.

De ontvoering en verminking van haar broer H. in 2012 zou te wijten zijn geweest aan de tatoeages die hij had, in het bijzonder een christelijk kruis (CGVS, pg. 2). Deze feiten werden door het CGVS niet als geloofwaardig beschouwd. Bovendien houdt verzoeksters effectieve vluchtaanleiding geen verband met de gebeurtenis van 2012 en is deze volledig geënt op het vluchtrelaas van verzoeksters echtgenoot.

b. Beoordeling

Verzoeker voert aan dat hij "*niet de volledige waarheid heeft gesproken*" over de redenen waarom hij zijn land heeft verlaten. Hij verklaart dat zijn tewerkstelling als militair in de Abu Graib kazerne te Bagdad niet betwist kan worden, maar dat de redenen waarom hij diende te deserteren niet kwam door het tegenhouden van een poging tot ontvoering van een soennitische man. Verzoeker zou het bericht hebben gekregen dat hij door zijn oversten werd overgeplaatst naar de Al Nchaib kazerne ten zuiden van de stad Falluja in de provincie Al Anbar. Hij werd aldus overgeplaatst naar de frontlinie tegen IS. Uit vrees voor de behandeling door IS van hun krijgsgevangenen en uit angst slachtoffer te worden van ernstige discriminatie als deserteur, besloot verzoeker te vluchten. Als reden waarom hij dit vluchtmotief niet eerder heeft vermeld, verwijst verzoeker naar een sterk schaamtegevoel.

Verzoeker verwijst naar artikel 48/3, § 2, e, van de vreemdelingenwet en naar artikel 9.2 van de Kwalificatierichtlijn, die bepalen dat daden van vervolging kunnen inhouden: de bestraffing wegens

weigering militaire dienst te vervullen, wanneer het vervullen van de militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, §1, van de vreemdelingenwet of artikel 12.2-3 van de Kwalificatierichtlijn vallen. Verzoeker voert aan dat het niet nodig is dat hij persoonlijk bij deze handelingen betrokken was maar dat het volstaat dat hij in het uitoefenen van de functie het risico loopt om te moeten deelnemen aan dergelijke daden. Verzoeker voert aan dat overeenkomstig de richtlijnen van het UNHCR niet is vereist dat hij reeds effectief aan oorlogsmisdaden heeft moeten deelnemen en dat uit informatie van het UNCHR en van 'Amnesty International' blijkt dat alle partijen in het Iraakse conflict, ook de Iraakse overheid, zich hebben bezondigd aan oorlogsmisdaden. Verzoeker betoogt aldus dat niet is vereist dat de vervolgingen of de sancties die het gevolg zijn van het weigeren de legerdienst te vervullen disproportioneel of discriminatoir moeten zijn. In het geval van artikel 48/3, §3, tweede lid, e, van de vreemdelingenwet is enkel vereist dat de betrokkene vervolging of bestraffing riskeert. Verzoeker verwijst daarbij naar het arrest *Shepherd* van het Europese Hof van Justitie, alsook naar het advies van de advocaat-generaal in die zaak. Verzoeker betoogt aldus dat van zodra redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij betrokken kan raken bij het plegen van oorlogsmisdaden tijdens militaire dienst, artikel 48/3, §2, tweede lid, e, van de vreemdelingenwet *iuncto* artikel 9.2, e, van de Kwalificatierichtlijn van toepassing is, zonder dat het verder nodig is over te gaan tot een analyse van het discriminatoir of disproportioneel karakter van de bestraffing. Verzoeker verwijst ook naar de *Guidelines for International Protection* van het UNHCR die stellen dat niet enkel naar officiële vervolging dient te worden gekeken, maar ook naar andere indirecte negatieve consequenties, zoals ernstige discriminatie van de betrokkene.

Uit de uiteenzetting van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker erkent "*niet de volledige waarheid te hebben gesproken*". Verdere lezing van het verzoekschrift leert dat verzoeker thans verklaart een vervolgingsvrees te hebben om willen van het feit dat hij gedeserteerd is toen hij werd overgeplaatst naar het front in Falluja. Ten aanzien van de overige asielmotieven voert verzoeker geen verdere argumenten meer aan. Ter terechtzitting om verduidelijking gevraagd, bevestigt de advocaat van verzoekers dat, wat betreft de eerste verzoeker, enkel om bescherming wordt verzocht omwille van het motief van de desertie, zodat de overige vluchtmotieven geen verder onderzoek meer behoeven.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker pas voor het eerst in beroep bij de Raad een vervolgingsvrees uit omwille van zijn desertie. Als reden waarom hij dit niet eerder heeft gemeld, verwijst hij naar de *Credibility Assessment*-gids van het UNHCR die stelt dat een verzoeker van internationale bescherming schaamtegevoelens kan hebben of kan vrezen voor sociaal stigma, waardoor hij terughoudend kan zijn van bepaalde vervolgingsmotieven toe te lichten. De betrokkene moet dan ook de gelegenheid worden geboden om een verklaring hiervoor te geven. De Raad merkt echter op dat verzoeker zich dienaangaande beperkt tot een theoretische mogelijkheid en dat hij nergens in zijn verzoekschrift preciseert waarom hij *in casu* te lijden zou hebben onder gevoelens van schaamte of een sociaal stigma die ertoe kunnen hebben geleid dat verzoeker zijn desertie niet durfde uiteen te zetten op het CGVS. Verzoeker beperkt zich tot algemene verwijzingen die hij op geen enkele wijze concretiseert. Uit de "*COI Focus. Irak. De toepassing van de militaire strafwet in het geval van desertie*" van 13 juli 2017, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat er sprake was van massale deserties uit het Iraakse leger naar aanleiding van het IS-offensief in juni 2014. Er werd op 2 oktober 2014 een algemene amnestie afgekondigd. Op 30 april 2015 kondigde eerste minister Haider Al-Abadi een nieuwe amnestie af voor militairen die de vlucht namen bij het offensief van IS in juni 2014. In januari 2017 meldde een hooggeplaatste medewerker van een internationale organisatie dat een nieuwe amnestie zou uitgevaardigd worden voor alle deserteurs die tussen 1 januari 2014 en januari 2017 hun post verlieten. ("*COI Focus. Irak. De toepassing van de militaire strafwet in het geval van desertie*", p. 10) Uit deze informatie blijkt geen aanleiding om te veronderstellen dat er een groot sociaal stigma zou rusten op deserteurs, gelet op het feit dat desertie uit het Iraakse leger in grote getale plaatsvond en dat de Iraakse overheid meermaals een globale amnestieregeling afkondigde. Ook blijkt uit verzoekers gehoor op 3 juli 2017 niet dat verzoeker zijn desertie heeft proberen te verhullen of dat hij hierom enige vrees koesterde. Verzoeker verklaarde zo:

"- *u bent zomaar uit het leger gestapt, welke consequenties heeft dat voor u?*

- *Ik ben bij mijn leider gegaan. Ik heb hem verteld. Ik had het gevoel dat hij mij niet serieus nam. Ik deed mijn uniform af en ik vertrok.*
- *En kan je zomaar uit het leger stappen?*
- *Het is natuurlijk moeilijk.*
- *Zeg eens.*
- *Eerst zal genoteerd worden dat hij afwezig staat. Na een tijdje wordt hij uit het leger gezet. Dan beslist de rechtbank dat die persoon gevlucht is van de legerdienst. Dan sturen ze een kopie naar*

het politiekantoor waar ik woon. De politie, als dit document krijgen, komen ze naar mijn woning om mij te arresteren omdat ik gevluht ben van mijn legerdienst. Als ze mij niet vinden, wordt mijn naam overal gezet, ook bij de luchthaven. Deze stappen kosten minstens twee maand. Ik bedoel dus tot de politie thuiskwam.

- *Dus nu moet het al in gang zijn gezet?*
- *Jazeker. Nu is het er zeker al*
- *Nu kom ik bij het volgende: waar is het bewijs?*
- *Wil je dat ik zelf naar daar ga om het te bekomen, ik ben gevluht.*
- *U bent niet de eerste militair die hier asiel aanvraagt, als u beweert te zijn gedeserteerd, dan willen we daar bewijzen van zien.*
- *OK."*

(Gehoorverslag eerste verzoeker CGVS, p. 10)

Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat verzoeker geen schroom had om te verklaren dat hij deserteerde. Verzoeker voert ook geen eigen, aan zijn profiel verbonden, omstandigheden aan waarom in zijn geval sprake zou kunnen zijn van een dergelijke schroom. De Raad ziet dan ook niet in welke elementen verzoeker zouden hebben belet meer nauwkeurige verklaringen omtrent deze desertie af te leggen, meer nog, indien hij vreesde verplicht te worden deel te nemen aan oorlogsmisdaden. De Raad wijst erop dat verzoeker beroepsmilitair is sedert 2008, zodat hij kan worden geacht de gevolgen van zijn vertrek uit het leger goed te kunnen inschatten. Ook gelet op dit profiel is het weinig aannemelijk dat verzoeker niet in staat zou zijn de asielinstanties op de hoogte te brengen van een eventuele vrees omwille van zijn desertie.

Voorts merkt de Raad op dat verzoekers beweringen in het verzoekschrift tegenstrijdig zijn aan zijn verklaringen voor het CGVS. Waar hij eerst laconiek aan zijn leider zou hebben medegedeeld dat hij vertrok en zijn uniform zou hebben afgelegd, verklaart hij thans dat hij geconfronteerd werd met een overplaatsing naar de basis in Al Ncheib ten zuiden van Falluja, waar hij zou moeten gaan vechten tegen IS. Deze bewering vindt geen enkele steun in zijn eerdere verklaringen. De Raad wijst er in dit verband ook op dat verzoeker er zowel bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ als bij het interview op het CGVS op werd gewezen dat hij de waarheid diende te spreken. Bij het CGVS werd hij ook uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het gesprek vertrouwelijk was.

De Raad herinnert er ook aan dat uit de in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht het in beginsel aan de verzoeker toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Wat betreft de stukken die verzoeker ter ondersteuning neerlegt, betreft dit stukken waarbij een aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd naar aanleiding van het misdrijf van afwezigheid, dat verzoekers ontslagprocedure werd ingezet en dat de uitbetaling van zijn loon werd opgeschort. Uit deze stukken valt niet af te leiden dat verzoeker daadwerkelijk een straf riskeert omwille van zijn desertie. Deze stukken stammen bovendien allen uit 2015 en bieden geen verder zicht op de verdere evolutie van zijn zaak, ondanks het feit dat hij ter terechtzitting verklaart deze stukken recent uit Irak te hebben verkregen. Verzoeker voert geen enkel element aan waaruit kan blijken dat de hierboven geschetste amnestieregeling niet op hem van toepassing zou zijn.

Daarenboven zijn deze stukken ook strijdig met verzoekers eerdere verklaringen. Verzoeker verklaarde immers gedeserteerd en kort daarop gevluht te zijn in augustus 2015 (vragenlijst CGVS) terwijl uit deze stukken blijkt dat verzoeker deserteerde op 21 of 22 maart 2015. Uit de informatie, toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Irak. Corruptie en documentenfraude" van 8 maart 2016), blijkt bovendien dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Iraakse documenten aan te schaffen, zowel in Irak als in het buitenland. Hetzelfde geldt ten aanzien van het overplaatsingsbevel (stuk 8 bij de aanvullende nota) van 23 januari 2015, waaruit zou blijken dat verzoeker werd overgeplaatst naar Al-Anbar. De Raad acht de neergelegde stukken dan ook niet bewijskrachtig.

De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt op grond van artikel 48/3, §3, e), van de vreemdelingenwet.

Wat betreft tweede verzoekster dient te worden besloten dat zij zich grotendeels steunt op de asielmotieven van haar echtgenoot, eerste verzoeker.

Waar zij daarnaast een persoonlijke vrees aanhaalt omwille van haar werk als veiligheidsagent in de groene zone in Bagdad, merkt de Raad op dat verzoekster noch voor de DVZ, noch voor het CGVS hierom een vervolgingsvrees heeft geuit. In de 'Vragenlijst CGVS', ingevuld op 2 december 2015, verwees ze enkel naar de ontvoering van haar broer en de problemen van haar echtgenoot. In vraag nr. 7 verklaarde zij uitdrukkelijk verder niets toe te voegen te hebben. In de mate zij thans aanvoert dat het interview voor het CGVS bijzonder kort was, stelt de Raad niettemin vast dat haar de vraag werd gesteld:

“- Buiten de problematiek van uw echtgenoot, zijn er nog zaken die u wilt aanhalen?”

- *Zoals wat.*
- *Dit is de tijd om alles te vertellen waarom u niet naar Irak kunt terugkeren?*
- *Mijn man is bedreigd. Mijn broer is ontvoerd. Mijn andere broer is ontvoerd in 2006, mijn vader is overleden omwille van dat. Heel mijn familie is op komst. Mijn moeder belde mij elke dag en ze zegt aan mij: let op, kom niet meer terug naar Irak. De situatie is heel slecht hier.”*

(Gehoorverslag tweede verzoekster, p. 4)

De Raad wijst er nogmaals op dat het in het kader van de samenwerkingsplicht aan verzoekster toekomt om de redenen van haar asielaanvraag uiteen te zetten. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoekster op enig ogenblik in de procedure heeft gewezen op een vervolgingsvrees omwille van haar werk als veiligheidsagent.

Waar uit de landeninformatie in het dossier kan worden afgeleid dat leden van de veiligheidsdiensten in Irak een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, blijkt uit deze informatie geenszins dat het loutere gegeven dat verzoekster omwille van haar profiel als (voormalig) veiligheidspersoneel volstaat om in haar hoofde het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Verzoekster dient het bestaan van zulke vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekers op deze gronden geen subsidiaire bescherming vragen.

In zoverre eerste verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Waar verzoeker daarnaast aanvoert dat hij zou gevisieerd worden omwille van het behoren van zijn vader tot de Baath-partij, weerlegt verzoeker niet dat na 2008 geen bedreigingen meer heeft ontvangen en dat hij met zijn gezin in Bagdad is gebleven tot 2015, zonder noemenswaardige problemen. Ook met betrekking tot de ontvoering van verzoeksters broer H. in 2006 betwisten zij niet dat deze ontvoering zich situeerde in de periode van het sektarisch geweld van 2006/2007, waarbij ontvoeringen schering en inslag waren en aldus te wijten aan de algemene situatie op dat ogenblik.

Wat betreft de ontvoering en verminking van verzoeksters broer H. in 2012 maken zij evenmin aannemelijk dat ze hierop actueel een risico op ernstige schade lopen.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie Bagdad.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat

hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiitische milities aan de ene, en ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk, ten westen, noorden en noordoosten van de provincie Bagdad. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de *Iraqi Security Forces* (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen in en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van het UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht."

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de federale politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt, neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "*ramadanoffensief*" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie, en *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawas park aan de

Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*Ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het HvJ de situatie onderscheidt waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28). Dit is een situatie waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoekers in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hen niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Met de enkele verwijzing dat verzoekster in het verleden tewerkgesteld was als veiligheidspersoneel toont verzoekster nog geen persoonlijke omstandigheden aan die maken dat zij, in vergelijking met de rest van de bevolking in Bagdad, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict.

Verzoekers tonen, gelet op het voormelde, niet aan dat in hunne hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken, waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van

artikel 39/2, § 1, 2°, van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT